

Nemzeti Társalkodó.

Februarius' 9-dik napján 1833.

Bányász jelességek Erdélyben.

I. A' Szekeremi öröklő istájban ezelőtt három hónappal teljesedésbe ment és már 600 ölnél többre kirakott vasút, melyről a' Nemz. Társalkodó 1832 évi 17 száma 265 lapján említést tettem, és a' mely ma az erdélyi bányászat egyik igen ritka jelessége, mindazért mivel a' leghíresebb bánya istájban, mindazért mivel érczbányában hazánkban legelőbbszer állítatott-fel, csak eredete korától is sok nevezetes uri vendégekkel, a' többi között egész hazánkban tisztelt, méltán tisztelt erdélyi Kincstárnok nagyméltóságú gróf Nemes Ádám úr ő excellentziájának és számos nagyrendü uri kísézőjinek becses jelenlétével örvendeztette bányahelységünket. Nem kétlem azért, kedvesen fogják venni az olvasók, rövid leírását.

A' vasútnak talpa kemény, öt hüvejk vastagságú, kifaragott, 27 hüvejkre egymástól egyarányu távolságba helyezettett egybevéssett fából van készítve, 's jól a' földhez szorítva az egész istáj mentében, mindazonáltal bémielve balra nagyobb köz marad a'

fal és a' vaspálya között mint jobbra, hogy a' gyalog ember mellette jól elférhessen, és az alatta lévő víz csatornához szükség idején férti lehessen. Ezen fa talp' belső két széle feljül $1\frac{1}{2}$ hüvejk széles, $\frac{1}{4}$ hüvejk vastag, és 10' (láb) hoszsú egymásbaérő vas pánttal van felkészítve, hogy rajta a' kerek-
 kek szabadon foroghassanak. Ezen átmérő-
 jekben 15" (hüvejknyi) kerek hat hat kül-
 lövel, kívülről 2 hüvejknyi lapos, belőlről pedig egy hüvejknyi domboru karimával vas-
 ból vannak öntve, hogy a' karima lapos ré-
 sze a' talp vaspántja felett, domboruja pe-
 dig mellette forogván a' pályából kiesni, vagy kicsúszni ne engedje. A' két 51" hüvejk szé-
 les vagy inkább hoszsú vastengelyen, mely-
 hez a' kerek-
 kek leszoritva forognak, áll az $5\frac{1}{2}$ ' hoszsú taliga (Rizna) melynek olda-
 la és feneke rugó által nyilik-ki, hogy ab-
 ból a' mint tetszik alól vagy félfelől lehes-
 sen a' töltést kiönteni. — Horog van a'
 taligán elől is hátul is, hogy mivel belől
 meg nem lehet fordítani; bé érkezvén a' ló,
 és kifogattatván a' taliga kifelé álló horgá-
 hoz fogattathasson: és ha szükség, ezen ho-
 rognál fogva több taligák is lánczczal egymás-
 hoz köttethessenek. Magasabb vagy szélesebb
 taligát készíteni nem engedte az istaj belvi-
 lága: de mivel béfelé valamikeveset hág ezen
 vaspálya, annyi terhet lehet ma egy ló u-
 tán rakni, a' mennyit ezelőtt négy is alig
 bírt-el, és oly sebességgel menyen hogy fő-

képen kifelé szinte maga a' terh úzi a' vonót; ez pedig különös nagy siker.

Figyelmet érdemel ezen pályán a' kanyarodás, kívül t. i. többfelé lévén szükség hordani a' meddőkövet, az aknától mintegy 10° ölnyire, egy öl átmérőjű kerek keményfadeszkából öszve enyvezett lapos tábla, közepén vaspályával felkészítve, forog $10.1/2''$ hosszu és $1.1/2''$ vastagságu keményen leszorított vasorsón, és négy a' táblához szegzett vaskarikán, melyek $5''$ széles vas pán-ton kerekben fordulnak. Mivel tehát az említett tábla rendében tetszés szerént hajtható, kijöven az istájból a' taliga egyenesen a' forgó táblára siet, mely ekkor az istáj pályája hosszában áll két felől kijáró kapcsokkal leszorítva, — rajta lévén pedig a' táblán és a' kapcsoktól megszabadulván, vele együtt kereken addig hajtatik, míg a' célba vett külső pályával (ilyen több arányban áll ké-szen) megint egybeillik, és arra szállván tovább vitettetik. Van ezen öröklő Istájnak mintegy közepén már kitérője is, melynek hossza 21° , úgy helyheztetve, hogy 24 taliga t. i. 12 egyfelől, 12 másfelől egymás mellett elme Hessen, a' kitérő mind két végében egy fából készült de feljül vassal bévont nyelv van alkalmazva, melynél fogva igen helyesen térnek-el egymás mellett a' szembe jövő taligák. — Adná a' Teremtő hogy nem sokára elkészülvén az egész istáj, ezen taligákon hozhatná-ki a' gazdag érczet!

II. Nem különben említést érdemel egy még 1851-ben Tekintetes Debreczeni Márton úr Zalathnán kohó-ellenőr igen jeles hazánkfija által feltalált vízköböl, mely az eddig ugyancsak Zalathnán *) nagy költségbe került 's fúvok hajtására használt henger helyet szolgált vala, és mind a' műv egyszerűsége, mind olcsóbb volta miatt a' felsőbbek figyelmét is magára vonta, úgy hogy az említett Kohó-tiszt egyéb jeles érdemeiért is, kivált az ércz olvasztásnál tett igen jeles és hasznos jobbitásiért, de talán ezen találmányiért is (barátjai bizonyítják hogy Nikolson angol műveit erre éppen nem használta) személyes fizetésbeli jobbitást nyert, és a' mi hazánk fíjainak valódi örömet okozhat, a' felséges udvari Kamarától Körmöczbányára különös bízottságba rendeltetett, hol ma is foglalatoskodik.

Mínthogy ezen vízköböl nem csak kohóknál, 's ércz választásnál, hanem egyebütt is hasznos szolgálatot tehet, imé rajzban kívántam közölni az egész művet, és hogy érthetőbb legyen röviden le is írni.

A és B képezi a' két fuvó medenczét,

*) A' fenn említett Szekerembánya leírásába (a' Nemzeti Társalkodó 1832 I-ső feleztendei 17 számában) egy hiba csúszott akaratom ellen is, mely szerint következnek hogy a' zalathnai kohókat is csak nem egyedül Szekerem tartja; köteles vagyok ezen hibát így igazítani: Szekerem a' csertési kohókat csak nem egyedül tartja, valamint a' zalathnaiak' tartására is nem keveset adózik.

melyből a' levegő, az eddig szokásban volt módszerént, a' C és D rudakon függő nyomók által beszívattatik. C és D rudak E és F karimákhoz lánczczal vannak lefeszítve, ezen karimák pedig a' H I gémbe (a' kútaknál legalább Gém a' neve) keményen lévén beeresztve, egyaránt szállanak vele együtt fel és le a' mindegyikkel közös és merőn álló G sarkon, Midőn tehát D nyomó B medenczébe lesiet 's a' rajta kétfelől kinyílt szelelő jukön levegőt szív be, az alatt C nyomó az A medenczéből felszitt levegőt (a' szelelő jukak már magától a' belévő levegőtől is de nehézségek által is leszorítva lévén) beléalkalmaztatott vas-csők által a' kóhóba taszítja.

A' mi a' gémet vagy is a' négy öl hosszú emelő gerendát illeti; ennek I végénél ellen sulya van, a' mely annyi nehezéssel bír, a' mennyi elégséges a' gém másik végét készületével együtt felemelni. Midőn tehát az ellensúly I pontnál alá száll, akkor egyszersmind a' gém másik vége H, K köböllel együtt, a' mely a' gémbe eresztett karimához van lánczolva, felemelkedik. A' gém azonban emelkedése közben egyszersmind fel taszítja O pontnál álló foga által az O N emeltset (Hebel), az O N hasonlólag emeli a' felette keresztbe tett, és vele szembe lefeszített P. Q emeltset: ezen második P Q emelts közepe keresztül van vésve, és a' hézagban egy harmadik emelts S T játszik, 's több helyt által lévén furva R szeg által a' P Q emeltsről függ. Alsó vége ezen harmadik vagy

is S T emeltsnek vas horoggal van az L vízcsatornában álló M ajtóskával egybekötve. Ezen M ajtóska U V sarkain szállván, fel 's alá, úgy bezárja az L vízcsatornát, hogy a' víz abból ki nem folyhat.

Mihelyt tehát a' gém H-nál emelkedik azonnal feltaszítja az O N emeltset, mely N pontnál keményen áll, e' pedig a' felette lévő P Q emeltset, végtére ez R nyelnél vagy is szegnél fogva S T-t az M ajtóskával együtt felemeli: megnyilván ekkor az öntő csatorna L, a' víz egyenesen az üres K köbölbe ömlik mind addig, míg a' víz mennyisége által megbírván az I ellensúlyt, szállani kezd, magával húzván az emeltseket M ajtóskával együtt, és a' vizet újra elzárja. Azonban a' K köböl alább szállván midőn az X lefeszített orsóhoz érkezik, ez azonnal a' K köböl oldalán készített ajtóskát feltaszítja, hogy a' víz köbölből kifolyhasson. Ez által megkönnyebbedvén a' megüresedett köböl és az I pontnál álló ellensúly által meggyőzöttetvén, megint felemelkedik, hogy, a' mint láttuk, vízzel megtelve újra leszálljon.

Könnyű leszen ezen művet tökéletesebbé tenni, a' mi már is feltett szándéka Tek. Debreczeni úrnak, kit éltesse a' Magyarok Ura, hogy édes Hazánk szép elmetehetségének és vastűrésü igyekezetének valódi hasznait tovább is tapasztalhassa!

III. Minthogy mindenfelől a' tetemes hideg ellen panaszok hallatnak, holott ná-

luuk Szekeremben legalább a' jelenvaló Bol-
dogaszszony hava többnyire tiszta napfényes
engedelmes idővel kedveskedett; méltónak lá-
tom a' Reaumur hőmérőjének e' folyó hó
első felében árnyékos szabad helyen tapaszt-
alt állását feljegyezni.

Jan. 1-sőjén volt a' hideg — 6, 2-kán
és 3-kán — 2, 4-kén — 7, 5-kén — 8, 6-kán
— 3, 7-8- és 9-kén — 1, 10-kén, — 9,
11-kén — 1, 12-kén délben, + 1, 13-kán és
14-kén — 2, 15-kén és 16-kán — 5, 17-kén
— 3, 18-dik reg. — 7. E' szerént midőn az
Erd. Hiradó szerént Kolósváron Jan. 1-jén
a' hideg — 16 volt, 5-kén — 21 és Január
14-kéig a' hideg — 17-nél kisebb nem volt,
ugyan ezen napokon ezen magass bányász he-
lyen — 9 fok hidegnél nagyobb nem volt.

A' szerelem-szarándok.

(folytatás).

Nappal midőn minden ébren vala, a'
toronyból elszökni nehéz lett volna; de éj-
jel csekély vigyázat volt a' palotára, mert
senki sem félt ily mérészlettől a' királyfi ré-
széről, ki fogságát mindég oly békésen vi-
selte. De merre forduljon éjjeli szökésében,
midőn a' vidéket nem ismérte? Eszébe ju-
tott a' bagoly ki mindég éjjel szokott kószál-
ni, 's ennél fogva minden oldalúat minden
titkos ösvényt ismérhetett. Felkereste tehát

ezt magányában, 's tudakozódott tőle ismeri-e az ország fekvését. A' bagoly nagyon fontos ábrázatot vált a' 's így szóla: „tudnod kell, királyfi, hogy nekünk baglyokul igen régi 's szélesen terjedő nemzetségünk van; mely noha már hanyatlani kezd, mégis Spanyolország majd minden részeiben pusztult palotákat 's romlott várakat bír. Alig van torony vagy bástya ezen hegyeken, vár a' téreken 's régi épület a' városokban, hol egy bátyám vagy öcsém ne lakoznék; 's mivel én ezen széles rokonságot sokszor rendre látogattam, majd minden szegletbe szugolyba betekintettem, 's az ország minden titkaival megismérkedtem. „A' királyfi nem bírt örömeivel, hogy a' bagolyt a' helyek ismeretében ily jártasnak találja, megbízta szerelme 's szokése titkában, 's azon esdeklett: kövesse őt útjában és segítse tanácsával.

„Ugyde!“ monda a' bagoly komor tekintettel: „hát szerelmes történetekkel bíbelődjön egy oly madár mint én? kinek ideje az elmélkedésnek és hóldnak van szentelve?“

„Ne haragudj nagyon tiszteletreméltó bagoly,“ felele a' királyfi, „vond-el magadat kevés időre a' hóldtól és elmélkedéstől, légy segédem szokésemben, 's megadom neked a' mit szived kívánhat.“

„Azzal én most is bírok“ monda a' bagoly „egy néhány egér elég az én takaros asztalomra, 's ezen kőfaljuk elég tágas tanulásimnak; mit kíván többet egy oly filozof mint én?“

„Fontold-meg, nagyon bölcs bagoly! Míg te magános kamarádban szemeidet forgatod 's csak a' holdra mereszted, lelki adományodat elveszti a' világ. Én valaha uralkodó leszek 's téged becsületre és méltóságra emelhetlek.“

Noha a' madár filozof 's az élet szokott szükségsein feljül emelkedye volt, bírt mégis nagyravágyással; rávette tehát magát végre, hogy a' királyfival elszökjön, 's ezen szarándokságában vezetője Mentora legyen.

A' szerelmes szaporán teljesíti szándékát. A' királyfi minden drágaságát öszveszedé 's útiköltségre köntösébe rejté. Még azon éjjel a' torony tornáczából övénel fogva leereszkedett, keresztül hágott a' kert kerítésfalán, 's a' bagolytól vezetve még viradt előtt a' hegyek közzé illantott, hol vezetőjével útja felől tanácsot tartá.

„Ha szabad tanácsolnom“ monda a' bagoly: „azt javaslom menjünk Sevillába. Tudd meg hogy sok évekkel ez előtt meglátogattam volt ott egy nagybátyámat, egy fő rangu 's nagy tekintetü madarat, ki egy omladozott szegletében lakik az Alcazarnak. Éjjeli keringésimben a' város felett, sokszor ötlött szemembe egy magános toronyban égő világ. Végre azon fedélre leszállék 's úgy találám hogy az egy arab búbajos lámpájából ered; maga a' búbajos varás könyveivel volt körülrakva, 's vállán megbizottja ült: egy vén holló kit magával még Egyiptomból hozott. Én ismeretségben vagyok ezen hollóval, tu-

dományom nagy részét nékie köszönhetem. A' hűbajos azóta megholt, de a' holló még a' toronyban lakik, mert ezen madarak csuda hosszú életűek. Azt tanácslom neked királyfi keresd-fel ezen hollót, mert ő jövendő, varásló, 's a' fekete mesterséget űzi, a' miről minden hollók, de különösen az egyiptomiak híresek.

Ezen tanácslat bölcs voltát átgallotta a' királyfi, 's ezért útját Sevillának vette. Utitársa kedvéért csak éjjel utazott, 's nappal valamely setét barlangban vagy pusztá toronyban múlatot, mert a' bagoly minden ilyen nemű szállást igen jól ismert, 's különös agászi ízléssel volt az omladványok aránt.

Végre egy reggel viradtkor Sevilla városába érkeztek, hol a' bagoly, ki a' népes útszák fényét 's 'sibajját gyűlölte, a' kapu előtt egy udvas fában foglalt szállást.

A' királyfi bément a' kapun 's nem sokára megtalálta a' hűbajos tornyot, mely úgy emelkedett a' városi házak felibe, mint a' pálmafa a' puszták bokrai között; éppen azon torony volt az mely még ma is fenáll, 's mint Giralda híres maur torony Sevillában, isméretes.

Ahmed magass csiga grádicson ment fel a' torony hijjára, hol fel is találta a' kabalistikás hollót — egy vén, titokteljes, őszfejű, borzastollu madarat, kinek bőr szemhéja kísérteti meredt tekintetet adott. Csak egyik lábszárán állott, fejét oldalfélt fordította,

's meglévő egy szemével, egy a' padlazatra rajzolt figurát kandikált.

A' királyfi közeledett, tisztelettel elegy félelemmel, mit a' madár tisztos tekintete, 's természetfeletti bölcsessége gerjesztett benne. „Megbocsáss öreg 's éjjeli bölcs holló“ így szólítá-meg: „ha egy pillantatig háborítom világot bámitó tanakodásodat. Egy tanítványát szemléled a' szerelemnek magad előtt, ki örömet hallaná tanácsodat miként juthasson indulatja tárgyához.

„Más szókkal,“ monda a' holló sokatjelentő tekintettel; „ügyességemet kívánod tapasztalni a' chiromantiában. Jer mutasd kezedet, hadd fejtsem-meg markod titokteljes szerencsevonatit.“

„Engedelmeddel“ felele a' királyfi: „nem jöttem én tekinteni a' sors végzetibe, melyket Allah halandók szemei előtt eltakart; én a' szerelem szarándoka vagyok, 's csak vezérfonalat kívánok találni szarándokságom tárgyához.“

„'S lehetsz te zavarodásban a' szerelemmel gazdag Andalusiában ilyen tárgy felől?“ monda az öreg holló, a' királyfit félszemmel kandikálva; „'s mindenek felett lehetsz é ily zavarodásban a' buja Sevillában, hol fekete szemű lánykák a' zambrát majd minden nancsfa alatt tánczolják?“

A' királyfi elpirúlt, 's nem győzött bámulni midőn ily vén madarat, kinek félkörme már a' koporsóban, ily lauyhán halla beszélni. „Higy nekem“ monda komolyan „nem

vagyok én oly léha levegői úton mint rólam felteszed. Andalusia feketeszemű lánykájival, kik a' Guadalquivir narancsfáji alatt tánczolnak, semmi közöm. Én egy ismeretlen de szeplőtlen szépséget keresek, — ezen kép élő tárgyát; 's kérlek hatalmas holló, mond meg, — ha tudományod körében 's mestereséged hatalmában áll — hól találhatom-fel.“

Az őszfejű hollót megillette a' királyfi komolysága.

„Mit tudok én szépségről ifjúságról? vizsgálaim a' vént a' korost illetik; nem a' frisset a' szépet. Én a' sors követje vagyok, 's elkárogom a' halál jegyeit a' kémény tetőről, 's szárnyammal a' beteg ablakára csapdosom azokat. Máshol keress tudósítást ismeretlen szépedről.“

„Hól kereshetnék azt egyebütt, mint a' bölcsesség fíjainál, kik a' végzet könyveiben jártasok? Én királyfi vagyok, engem a' csillagzatok rendeltek 's küldöttek ki, oly titkos kezdésekre, melyektől bírodalmak sorsa függhet.“

Mihelyt a' holló hallá hogy a' dolog igen fontos mert a' csillagzatok eszköze, változtatá hangját 's viseletét, és a' királyfi története elbeszélésére különös figyelemmel hallgata, 's midőn ez azt elvégzé így felele neki: „A' mi ezen királylányt illeti magam róla hírt nem mondhatok, mert én csak kertjek 's ernyőjök körül repdesek az aszszonyoknak; hanem menj Cordovába, keresd fel a' nagy Abderahman pálmafáját, mely a' fő

mosché udvarán áll; annak aljában találsz egy híres útzót, ki minden országokat 's udvarokat meglátogatott, és királynék 's királylányok kedveltje volt. Ő tudósít téged bujdosásod tárgya felől.“

„Forró köszönet becses útasításodért,“ monda Ahmed: „Isten hozzád tiszteletreméltó búbájos.“

„Elj boldogul szerelem szarándoka!“ felele a' holló szárazon, 's ismét a' figurát kezdé kukucsálni.

A' királyfi töstént elhagyá Sevillát, felkereste útitársát ki még mind a' fa udvarban ábrándozott, 's elútozék Cordovába.

Függőkertek, narancs- és citrom erdőcskék mellett, a' szép Guadalquivir völgyen által közeledének ezen városhoz. Midőn a' kapuhoz érkeztek, a' bagoly felrepült egy setétjukba a' kőfalon, a' királyfi pedig tovább ment felkeresni a' pálmafát melyet a' nagy Abderahman még az ősidőben ültetett. A' nagy mosché udvara közepén állott ezen fa, narancs- 's cziprusfák közzül magassan kitűnve. Dervisek, Fakirok ültek csoportokban a' templom oszlopai között, 's számos hívők folytatók szokott mosdásaikat a' kútnál, hogy a' templomba tisztulva léphessenek.

A' pálmafa aljában csomó ember sereglett, 's hallgatott egy szónokra, ki nagy elevenséggel látszott beszélni. „Ennek kell lenni“ gondolá a' királyfi: „azon híres útzónak, ki nekem az ismeretlen királylányról hírt fog mondani.“ Ezzel a' sokaság közzé

elegyedék, 's látá bámulására, hogy mindnyájan egy szajkóra figyelmeznek, ki világos zöld dolmányával, kandi szemeivel 's fontos fejtartásával magában különösön bízó tekintetes madárnak látszott.

„Miként találhat kedvet“ monda Ahmed a' körülállók egyikékez, „ennyi derék férjfi egy csácsogó madár fecsegésében?“

„Nem tudod kiról beszélsz“ felele amaz: „ezen szajkó az elbeszélőtehetségéről oly híres persiai szajkó maradéka. Napkelet egész bölcsességét nyelve hegyén tartja, 's oly hamar tud költeményeket teremteni mint beszélni. Sok idegen udvarokat látogatott-meg, 's mindenütt olybá nézték mint tanúltság csudáját. Köz kedveltje ő a' szépnemnek is, melynek rendkívül nagy vonzalma van a' tudós szajkókhoz kik költeményeket tudnak elémondani.“

„Elég!“ monda a' királyfi: „titkos beszédem van ezen nagy utazóval.“

Beszélt is vele majd csak négyszem között, 's bujdosása okát elejébe terjeszté. Alig ejté ki ezt száján, 's a' szajkó száraz rekedt hahotára fokada, úgy hogy könyezett belé. „Bocsáss-meg vidámságomért“ monda: „de nem tartóztathatom a' nevetést, ha a' szerelmet hallom említettetni.“

Ahmed bosszankodott ezen idéetlen vidámságon, 's így szóla: „A' szerelem nem a' természet nagy titka é, nem az élet titkos okfője 's az együttérzés köz köteléke é?“

„Lárifári!“ kiálta a' szajkó félbesza-

kasztólag; „ugyan mond-meg honnan vetted ezen érzékenykedő csácsogást? Higy nekem a' szerelem egészen kiment folyamathól mint a' régi pénz; széplekek, 's mívelt emberek társaságában még említettetni sem halljuk soha“

A' királyfi általlátta mely különböző beszéd ez barátjától a' galambétól, és sohajta. De elgondolá hogy ezen szajkó udvarnál élt 's a' lelkes és mívelt urakat utánozza: nem tud semmit azon indulatról melyet szerelemnek neveznek. Mivel a' keblét töltő érzetet guny tárgyává tenni nem akarta, tudaklását egyenesen látogatása céljára intézé.

„Mond-meg nekem“ igyszóla: „mívelt lelkü publikán, kinek a' szépség legtitkosabb szobájiba mindenütt bejáratod volt, utazásid alatt nem fordult é meg előtted ezen kép élő tárgya?“

A' papagáj körmei közzé vevé a' képet, 's erre is amarra is hajtva fejét, majd jobb majd bal szemével vizsgálta azt. „Becsületemre,“ monda „szép ábrázat; nagyon szép; de a' ki utazik annyi szép aszszonyábrázatot lát, hogy alig.... de megállj!..... Ennye ennye! hadd lássam csak még egyszer... úgy van, kérdés sem fér hozzá több, ez Aldegonda királylány; ugyan miként felejtettem el, holott oly nagyra becsültem?“

„Aldegonda?“ ismétlé Ahmed: hol lehet őt feltalálni?“

„Lassan, lassan,“ monda a' szajkó: „feltalálni könnyebb mint hozzá jutni. Ő egy Toledóban uralkodó keresztyén királynak egyet-

len leánya, és öt tizenhét esztendőskoráig a' világtól elzárták, a' sok alkalmatlan csillagászok miatt. Te meg nem láthatod, mert egy halandónak sem szabad közelíteni hozzája. Engem béhocsátottak hogy öt múlattassam, 's világotlátott papagáji szavamra erősihetem, hogy én sok együgyűbb királylányokkal beszéltem.“

„Egy bizodalmas szót, édes papagájom,“ monda a' királyfi: „én egy' királyság örököse vagyok, 's valaha királyszékre jutok. Látom te szép tudományu madár vagy 's ismered a' világot. Segits engem ezen királylány bírtokához, 's téged az udvarnál nevezetes szép hivatalra hágtatlak.“

“Szivesen,“ monda a' szajkó; „de ha lehet ne legyen sok dolgom, mert nekünk széplelkekül nem igen fér fogunkra a' munka.“

Az egyezés megkötetett. A' királyfi ugyanazon kapun hagyá-el Cordovát melyen oda bement volt, előszólítá a' baglyot a' kőfal jukából, új útitársát mint tudóst bemutatóta neki, 's hárman útnak indultak.

(folytatása következik).

Anglus Kutya k.

Ez előtt 50 esztendőskel Sir Richard Puleston a' maga vadász kutyáját Hg Bedfordnak 1400 aranyokért adta-el; ezután 15 esztendőskel Cubitt úrtól a' kutyáját Lord Middelton 12,000 ezüst forintokon vettemeg Egy jó visláért ma 200 aranyokat adnak; Lord Middeltonnak oly visláji is vannak melyek közzül egy 400 arany. (Ausland).